

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Ένα ενδιαφέρον άρθρο της μεγάλης Αμερικανίδος τραγωδού της οθόνης και του θεάτρου Έλεν Χέϋζ για τα «μυστικά του χεριού» των «αστέρων» της φιλμουπόλεως.)

ΚΛΘΕ ήθοποιός του θεάτρου ή του κινηματογράφου έχει μια χαρακτηριστική «άδυναμία». Ο Φρέντερικ Μάρς π. χ. ασχολείται με τη λογοτεχνία, η Γκρέτα Γκάρμπο λατρεύει τη μουσική, ο Κλάρκ Γκέιμπλ σπουδάζει τη σκηνοθεσία κ' η Μάρλεν Ντήτριχ, όπως θα ξέρετε, είναι μια αξιοθαύμαστος ζωγράφος. Όπως όλοι λοιπόν, έχω κι' εγώ την «άδυναμία» μου: τη χειρομαντεία! Έχω μάθει όλα τα μυστικά που αποκαλύπτουν ή μορφές του χεριού και μπορώ δίχως κανένα δισταγμό να «διαβάσω» το χαρακτήρα του προσώπου που εξετάζω. Αυτήν την τέχνη δεν την έμαθα μόνο από τα σχετικά βιβλία για την χειρομαντεία. Μ' αυτά την τελειοποίησα. Τις πρώτες θάσεις, την αγάπη γι' αυτή την μυστηριώδη τέχνη, τις πρώτες υποδείξεις, μου τις έδωσε μια γρηά Έρυθρόδερμος των Σιουδς, όταν είχαμε πάει από το Χόλλυγουντ για να «γυρίσουμε» εκεί κάτω, στην κατασκήνωσι των Έρυθροδέρμων, ένα περιπετειώδες φιλμ για τη ζωή τους. Μά η ιστορία αυτή δεν είναι πρόσφατος. Συνέβη εδώ και δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια. Από τότε σημείωσα μεγάλες προόδους και τελειοποίησα όσο μπορούσα καλύτερα την τέχνη μου, με την ακριβή παρατήρησι και την μεγάλη πείρα.

Έτσι, σήμερα, μπορώ να διαβάσω σ' ένα χέρι όλα τα μυστικά ενός ανθρώπου. Κι' επειδή η τέχνη μου αυτή δεν έχει τίποτε το απόκρυφο, γι' αυτό εύχαρίστως θα σ' αποκαλύψω τα πιο ενδιαφέροντα και τα πιο χαρακτηριστικά μυστικά της χειρομαντείας.

Η Γκρέτα Γκάρμπο, αν προσέξατε, έχει μικρά χέρια. Αυτό είναι μια αλάνθαστη ένδειξι ότι είναι ένα μεγάλο ταλέντο, μια εξαιρετική φύσις. Όλοι οι μεγάλοι άνθρωποι είχαν μικρά χέρια. Ο Μέγας Ναπολέον, η μεγάλη τραγωδός Σάρα Μπερνάρ, ο Ραφαήλος, ο Ρακίνας, είχαν μικρά χέρια. Τα μεγάλα χέρια φανερώνουν μέτριο άνθρωπο και προικισμένο με πολύ λίγα χαρίσματα. Προσέξτε όμως μήπως κάνετε καμιά σύγχυσι και νομίσετε ότι τα μικρά χέρια είναι τα μικροσκοπικά και τα μεγάλα, ότι είναι τα... κανονικά. Πρέπει να έχετε στο νου σας την αναλογία τους με το σώμα και γενικώς με τ' άλλα μέλη του σώματος.

Οι άνθρωποι που έχουν μεγάλα, χοντρά και θαρειά χέρια, αντέχουν καρτερικά στο σκληρό αγώνα της ζωής και αντιμετωπίζουν με κάποια μοιρολατρεία τις αντίξοες περιστάσεις. Το περίεργο τώρα είναι ότι οι άνθρωποι που έχουν μεγάλα χέρια αγαπούν τα μικρά σπίτια και τις λεπτές δουλειές, και τα γράμματά τους είναι μικροσκοπικά. Κι' αντίθετως, άνθρωποι με μικρά χέρια καταστρώνουν μεγαλεπήβολα σχέδια και δεν μπορούν να ζήσουν άνετα παρά σε μεγάλα σπίτια. Ο «Σαρλώ», ο διάσημος Τσάρλι Τσάπλιν, έχει μικρά χέρια. Έ, λοιπόν, η θίλλα του στο Μπέμπερλυ Χιλς έχει τεράστιες διαστάσεις! Είναι η πιο μεγάλη από όλες τις θίλλες των «αστέρων».

Κυττάξετε τώρα την παλάμη του δεξιού χεριού σας. Τι βλέπετε; Διάφορες γραμμές και ένα εξόγκωμα μικρό ή μεγάλο στη ρίζα κάθε δακτύλου. Τόσο αυτές ή γραμμές όσο και τα εξόγκωματα, έχουν τη σημασία τους. Το εξόγκωμα λοιπόν που υπάρχει κάτω από τον αντίχειρα φανερώνει μια ιδιαίτερη αγάπη για τις υλικές απολαύσεις της ζωής. Επίσης όμως δείχνει κι' έναν άνθρωπο με καλό γούστο, με καλαισθησία. Το εξόγκωμα κάτω από τον αντίχειρα αποκαλύπτει μια σταθερή εμπιστοσύνη στη φιλία και μια αγά-

πη για τις κοινωνικές σχέσεις. Το εξόγκωμα κάτω από το μεσο δάκτυλο μάς παρουσιάζει έναν άνθρωπο που έχει σωστή αντίληψη της ζωής, πρακτικό πνεύμα και μεγάλη διάθεσι για δράσι. Κατόπιν, το εξόγκωμα κάτω από τον παράμεσο, φανερώνει μεγάλη αγάπη προς τα ζώα και τέλος, κάτω από τον μικρό δάκτυλο, δείχνει εύθυμο και ανοιχτόκαρδο άνθρωπο.

Η Τζίντζερ Ρότζερς, η μεγάλη χορεύτρια του Χόλλυγουντ, έχει ένα φανερό «θουναλάκι» στη ρίζα του μικρού δακτύλου και των δυο χεριών της. Κι' όπως θα ξέρετε, η Τζίντζερ Ρότζερς ζή διαρκώς μέσα σε μια τρελλή εύθυμία.

Αλλά και από το σχήμα του χεριού μπορούμε ναμαντεύσουμε πολλά πράγματα. Αν είναι λίγο φουσκωμένο στο εξωτερικό μέρος του, αυτό δείχνει φαντασία και κλίσι προς τις καλές τέχνες. Πολλοί συγγραφείς και ζωγράφοι έχουν αυτό το διακριτικό στο χέρι τους. Όσο για την παλάμη, όταν είναι φουσκωτή, παχουλή, προδίδει άνθρωπο οξύθυμο και γκρινιάρη, ενώ όταν είναι κοίλη, φανερώνει ένα φιλήσυχο και αγαθό χαρακτήρα. Το χέρι της Κλάρας Μπούου είναι παχουλό, φουσκωτό και μπορεί κανείς να πη ότι είναι υπόδειγμα γυναίκας που τις άρεσουν ή φιλονεικίες. Κι' αλήθεια, μήπως ξεχάσθηκαν οι ιστορικοί καυγάδες και τα σκάνδαλα της Κλάρας Μπούου στο Χόλλυγουντ;

Η κοίλη παλάμη της Κάθριν Χέπμπορν αντιθέτως δικαιολογεί τον ήρεμο και «άδαμάντινο» χαρακτήρα της.

Μετά την παλάμη, έρχονται τα δάχτυλα. Αν τα δάχτυλα είναι πιο μεγάλα από την επιφάνεια της παλάμης, δείχνουν άνθρωπο με μεγάλη ευαισθησία και με ευγενικά αισθήματα. Αν πάλι τα δάχτυλα είναι πιο κοντά από την επιφάνεια της παλάμης, μπορούμε να πούμε ότι προδίδουν άνθρωπο με στενό μυαλό και με σκληρά αισθήματα. Τέτοια δάχτυλα δείχνουν τον άνθρωπο των ένστικτων. Τέλος, σωστή άρμονία ανάμεσα στο μήκος των δακτύλων και της παλάμης, φανερώνει ένα λογικό άνθρωπο. Ένα τέτοιο χέρι έχει ο Ουάλλας Μπήρρυ.

Κι' όλοι οι «αστέρες» ξέρουν πολύ καλά ότι ο μεγάλος αυτός ήθοποιός έχει μια τετράγωνη λογική και μια πλήρη κυριαρχία επί των αισθημάτων του.

Ας προσέξουμε τώρα και κάτι άλλο στα δάχτυλα: Μερικοί άνθρωποι δεν μπορούν να τεντώσουν καλά τα δάχτυλά τους, ούτως ώστε το άνοιγμά τους, δηλαδή ή απόστασις του ενός από το άλλο, να είναι μεγάλη. Τέτοιοι άνθρωποι λοιπόν είναι γεμάτοι ιδιοτροπίες, δεν πιστεύουν στην φιλία, δεν έχουν εμπιστοσύνη στον εαυτό τους και γενικώς είναι άπαισιόδοξοι. Αντίθετως, όσοι μπορούν ν' ανοίξουν πολύ τα δάχτυλά τους, δείχνουν έτσι ότι είναι εύστροφοι, επίδειξι κι' ότι τα θυγάζουν πέρα στη ζωή. Οι μεγάλοι τυχοδιώ-

Ας προσέξουμε τώρα και κάτι άλλο στα δάχτυλα: Με-

Μά μπορούμε να κάνουμε κι' άλλες παρατηρήσεις. Όταν τα τεντωμένα δάχτυλα γέρνουν προς τα έξω, φανερώνουν άνθρωπο επιπόλαιο. Τα δάχτυλα όμως που είναι τελείως ίσια, δείχνουν εύθυμο χαρακτήρα και άνθρωπο που γίνεται ιδανικός σύζυγος. Το ίδιο ακριβώς μπορούμε να πούμε και

(Συνέχεια στη σελίδα 51)

Έλεν Χέϋζ

ΡΕΤΖΙΝΑ-ΜΑΡΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

γίνεις! Το μοχθηρό αυτό πλάσμα ήταν περήφανο εκείνη την ημέρα, επειδή συγκέντρωνε τα βλέμματα όλων των παλληκαριών με το μαύρο φουστάνι της, που της πήγαινε πολύ καλά!...

Καμμιά μεταμέλεια, καμμιά τύψεις συνειδήσεως δεν θασάλιζε την καρδιά της...

Και όταν έφτασαν στο κοιμητήριο, την στιγμή που οι νεκροθάφτες ήταν έτοιμοι να κατεβάσουν στον τάφο το φέρετρο της Ρετζίνας-Μαρίας, σκεπασμένο από κάτασπρα λουλούδια, η Ταορμίνα βρήκε την δύναμη ν' αρχίσει να κλαίει γοερά για την φίλη της — για το θύμα της... Την έκλαψε με ύποκριτικά δάκρυα, μοιρολόγησε τα χαμένα νειάτα της και, τέλος, παρακάλεσε τον Θεό να λυπηθεί την αυτόχειρα για την πράξι της και να συγχωρέσει εκείνους που έγιναν άφορμή του προώρου θανάτου της...

Τα τελευταία λόγια της Ταορμίνας πνίγηκαν μέσα στις γοερές κραυγές της κυρά Αντουανέττας και τους λυγμούς των παρισταμένων:

— Αιώνια σου ή μνήμη, Ρετζίνα-Μαρία!...

Το θράδυ της ίδιας μέρας, η Ταορμίνα πήγε και βρήκε τον Ραυμόνδο στο δωμάτιό του.

Ο καλλιτέχνης, ο οποίος δεν έβγαине διόλου έξω τις ημέρες εκείνες, επειδή ήταν άπασχολημένος με τους πίνακές του, δεν είχε πληροφορηθεί ακόμη το τραγικό τέλος της φίλης του.

Όταν είδε και πάλι την Ταορμίνα μπροστά του, παραξευενύτηκε.

— Μά τί γίνεται ή Ρετζίνα-Μαρία; την ρώτησε. Μου ξλεγε πώς μ' αγαπά, πώς δεν μπορεί να κάνει χωρίς έμένα! Μήπως έμαθε ότι ήρθες και με βρήκες μόνη σου και θύμωσε μαζί μου;

— Ω! δεν πρόκειται να την ξαναδής! του αποκρίθηκε η Ταορμίνα με μεγάλη απάθεια.

— Γιατί;

— Γιατί, ή Ρετζίνα-Μαρία τ'όσκασε για το Μιλάνο, με ένα λοχαγό των Βερσαλλιέρων. Έγώ πάντοτε το έλεγα ότι το κορίτσι αυτό θά πάρη μια μέρα τον κακό δρόμο...

Ο Ραυμόνδος έμεινε συλλογισμένος.

— Περίεργο! ψιθύρισε. Και όμως έγω είχα σχηματίσει για την Ρετζίνα-Μαρία γνώμη έντελως διαφορετική... Πώς γελιέται καμμιά φορά ο άνθρωπος!...

Μά ή Ταορμίνα δεν τον άφησε ν' αποτελειώση την φράσι του. Του έκλεισε το στόμα μ' ένα θερμό, παράφορο φιλί...

— Μή την σκέφτεσαι πειά, του είπε. Ήταν μια επιπόλαιη, μια άκαρδη... Ένώ έγω... έγω σ' αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά!

Και τον έσφιξε παράφορα στην άγκαλιά της, σίγουρη πειά για το θρίαμβό της. Η Ρετζίνα-Μαρία δεν θά μπορούσε να την διαψεύση. Κοιμόταν θαθεία στο χώμα. Κ' οί νεκροί δεν μιλούν, οί νεκροί δεν παραπονούνται, σταματούν για πάντα μέσα στο χώμα ή έρωτευμένες, άθως καρδιές...

ΕΤΤΟΡΕ ΣΑΝΤΟΛΙΟ

Η ΤΡΕΛΛΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

Πο μια άγρια και αγωνιώδη πάλη άκουσα την άμμο του κήπου να τρίξη κάτω από βαρεία κι' άργα πατήματα και σε λίγη είδα κάποιον να βγαίνει κρατώντας στα χέρια του κάτι σαν δεμάτι από ξύλα.

Είπε περιττόν να προσθέσω πώς την άλλη μέρα το πρωί έφυγα με το πρώτο τραίνο άν και ο φίλος μου μ' εμπόδιζε λέγοντάς μου πώς ή γυναίκα κ' ή θεία του θά στενοχωριόντουσαν πολύ άπ' την ξαφνική άναχώρησί μου.

Στόν σταθμό, ένω συλλογιζόμουν προσπαθώντας να θρω μιάν εξήγησι στα συμβάντα της περασμένης βραδυάς, άκουσα τυχαία κάποια φλύαρη γυναίκα να λήη σε μια φίλη της:

— Τί ευτυχισμένα που ζή κι' αυτός ο Μαρώ με την φάμιλία του!... Είνε φτωχοί, πεντάφτωχοι, μά έχουν μια γρηά θεία τους με πολλά χτήματα, ωραιότατο σπίτι κι' άμέτρητα χρήματα κι' έτσι ζούν, όπως θέλουν αυτοί, έξω στην έσοχη, μακριά από την πόλι, χαρούμενοι κι' ευτυχισμένοι...

ΑΝΡΙ ΜΠΑΡΜΠΙΣ

Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

σε μια πολυθρόνα, πιάνοντας το κεφάλι του με τα δυο χέρια του...

— Ω! ή τρομερή αποκάλυψις!... Η Ζάν πληροφορούσε τον πατέρα της ότι έφευγε άπο το σπίτι της μ' έναν νέο που τον είχε γνωρίσει σε μιās φίλης της. Το παλληκάρι αυτό ήταν φτωχό. Κι' επειδή ή Ζάν ήξερε ότι ο πατέρας της δεν θά δεχότανε να τον κάνει γαμπρό του, άποφάσισε να τον άκολουθήση... Παρακαλούσε τον κ. Νοέλ να την συγχωρήση για το κακό που του έκανε — και να προσπαθήση συγχρόνως να παρηγορήση τον Ζύλ.

«Ήταν ο πρώτος άντρας που γνώρισα — έγραφε μεταξύ άλλων στην έπιστολή της — και φαντάστηκα ότι τον αγάπησα... Πόσο ήμουν γελασμένη! Μονάχα ο νέος που άκολουθώ τώρα μ' έκανε να γνωρίσω την πραγματική αγάπη!...»

— Η Ζάν... ή Ζάν να μου το κάνει αυτό! τραύλιζε ο πατέρας της νέας. Να φύγη άπο το σπίτι μου μ' έναν άγνωστο; Θεέ μου! πώς με τύφλωσε με την ύποκρισία της και μ' έκανε να μη καταλάβω τίποτα!...

Μά ο Ζύλ δεν τον άκουγε... Το κεφάλι του έβουίζε δυνατά... Η καρδιά του έπαψε να χτυπάη στα στήθη του... Και, ξαφνικά, έβγαλε ένα μουγκρητο πληγωμένου θηρίου — και σωριάστηκε άναίσθητος στο πάτωμα...

Πέρασε μια έβδομάδα. Στο διάστημα αυτό, ο κ. Νοέλ δεν έλαβε καμμιά είδησι άπο την κόρη του... Όσο για τον Ζύλ ήταν περισσότερο νεκρός παρά ζωντανός. Ο κόσμος σωριάστηκε σ' έρείπια γι' αυτόν. Η προδοσία της Ζάν τον έκανε να νομίξη ότι βρέθηκε σε μια άπέραντη έρημιά... Τώρα που έχασε την αγάπημηνή του, την κοπέλλα που τον άνεστησε ψυχικά και πνευματικά, όλα του φαινότουσαν κρύα και άχαρα γύρω του... Ο άνθρωπος που ποδοπάτησε άλλοτε την άγνή αγάπη, έκλαιγε τώρα με την άνάμνησι της Ζάν...

— Γιατί, μονολογούσε, γιατί να με κάνης να ξανάβρω την άγνότητά μου, άφου θά μ' έρριχνες μια μέρα στα τάρταρα της κολάσεως;...

Και τον κυρίεψε θαθεία μελαγχολία. "Ελειπε όλη την ήμερα άπο το σπίτι του, τριγυρνώντας στην έρημιά, έξω άπο την μικρή πολιτεία, κλαίγοντας και παραμιλώντας.

Ένα άπόγευμα, τα βήματά του τον ώδήγησαν στα χείλη ένός γκρεμού.

Ο Ζύλ έρριξε μια ματιά κάτω, στο θάθος της χαράδρας, κι' έννοιωσε ίλιγγο. Με την διαφορά ότι ή ζάλη αυτή ήταν γλυκειά... Του φαινότανε ότι ή χαράδρα τον τραβούσε σαν μαγνήτης — σαν στοργική άγκαλιά... Κι' έλαβε άμέσως την άποφάσι του...

— Ζάν, σε συγχωρώ! τραύλισε. "Ας είσαι ευλογημένη, άφου μ' έκανες να γνωρίσω την χαρά και τον πόνο της αγάπης!...

Κι' έπεσε με το κεφάλι στο κενόν...

ΑΝΤΟΥΑΝ ΑΛΜΠΑΛΑ

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

για τις γυναίκες αυτής της κατηγορίας. Τα δάχτυλα του ήθοποιού Φρανσό Τόν είνε ολόισια και αυτό άκριβώς είνε ακόμα μια ένδειξις του σταθερού και φρόνιμου χαρακτήρος του. Αντιθέτως, τα δάχτυλα της ωραίας συζύγου του, της Τζόαν Κράουφοντ, γυρίζουν προς τα έξω, είνε δε γνωστή ή χαριτωμένη έπιπολαιότης της Τζόαν, ιδίως στον έρωτα. Καθώς ξέρετε, μέχρι της στιγμής, έχει παντρευθή τρεις φορές!

Γενικώς, ένα νευρώδες και δυνατό χέρι μās φανερώνει έναν άνθρωπο δράσεως, σταθερό στις άποφάσεις του, τολμηρό και έπίμονο στην πραγματοποίησι ένός σκοπού του. Με δυο λόγια, το νευρώδες χέρι άποκαλύπτει έναν σταθερό και γερό χαρακτήρα. Αντιθέτως, το μαλακό και πλαδαρό χέρι, δείχνει μεγάλη έλλειψι χαρακτήρος, δισταγμό στις άποφάσεις, φόβο και έλλειψι έμπιστοσύνης.

Τέτοιο χέρι είχε ο Τζών Τζίλμπερτ που πέθανε έσχάτως και που ήταν αγαπητός φίλος των «άστέρων». Ο άτυχος Τζών δεν είχε ποτέ του πάρει μια ήρωική άποφάσι και ποτέ έπίσης δεν είχε έμπιστοσύνη στον έαυτό του. Ένώ το χέρι του μεγάλου Άγγλου ήθοποιού Τσάρλ Λώτον, είνε υπόδειγμα χαρακτήρος. Ο Λώτον έχει δυνατό και νευρώδες χέρι!

Καθώς βλέπετε λοιπόν ύπάρχει και μια άλλου είδους χειρομαντεία, που δεν βασίζεται στις γραμμές της παλάμης, αλλά στο σχήμα του χεριού. Κι' αυτή, όπως μās δείχνει ή πείρα, είνε ή πιό σωστή και πιό «έπιστημονική» άπο την άλλη: είνε ή πραγματική χειρομαντεία.

ΕΛΕΝ ΧΕΨΖ